

SEÇİMLER VE BURJUVAZİ

Burjuvazi bu seçimlerde elindeki bütün olanakları kullanıyor, oynayabileceği tüm kartları oynuyor.

Bu çaba ve oyunlar ilk, hangi partilerin seçime girebileceği konusunda kendini belli etti. Önce, tüm sol partilerin seçime girmelerini engelleme yoluna gidilmek istendi. Seçime katılabilmek için yasanın koyduğu, en az on beş ilde tüm ilçeleri ile kurulmuş olma şartı yirmi üç ile çıkarıldı, komisyonda yasa tasarısı öyle kabul edildi. Türkiye İşçi Partisi'nin bu yeni şartı da yerine getirdiği anlaşıncı, söz konusu madde yeniden on beş il şartına indirildi, hem de bu şartı kolaylaştıran bir değişiklik yapılarak. Yasaya ve bu seçimlere kadar uygulanan usule göre on beş ilde tam örgütlü olma şartının seçim döneminin başlangıç tarihinden en geç altı ay önce tamamlanmış olması gerekti. Sözkonusu madde Millet Meclisi Genel Kurulu'nda görüşülür ve karara bağlanırken, 15 ilde örgütlenmeyi tamamlama müddeti "seçim gününden altı ay önce" olmak üzere değiştirildi. Seçim döneminin başlangıç tarihi ile seçim günü arasında iki ay fark olduğu için, on beş ili tamamlama konusunda partilere iki ay daha tanınmış oldu. Böylece Türkiye İşçi Partisi'nden başka, sosyalist olma iddiasındaki iki partinin daha seçimlere katılabilmeleri sağlandı. Ya tüm sol partiler seçime girmeli, veya Türkiye İşçi Partisi seçime girebilecek durumda ise baskıları da girebilmeli, sosyalist oylar dağılmalıydı.

Partilere ek olarak bir de "bağımsız"lar seçim arenasında boy gösterince sol oyların dağılmasını sağlama açısından burjuvazinin tam istediği oldu.

Şimdi iki oyun daha oynanıyor, sosyalist oylara iki tuzak hazırlanıyor. Birincisi, sol kanat içinde "oy vermeme" yönünde yürütülmeye çalışılan kampanyadır. Bu kampanyayı yürütenler içinde, öznel açıdan dürüst, içtenlikli olanlar bulunabilir. Bu seçimlere katılma oranının zaten düşük olacağı bellidir. Ama söz konusu "oy vermeme" kampanyası öncelikle sol seçmenlere yöneliktir. Bu kampanyanın etkisi olacaksa, bu, tastamam burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek olacaktır. Sağ seçmenler oy versin; sol, vermesin! Burjuvazi bakımından "ne âlâ!" değil mi?

Oy vermemek bir yana, sandığa kendimiz gittiğimizden [maada], çevremizdekilerin de gitmesini sağlamaya çalışmalıyız. Sol'un gücü oylarda da belli olmalıdır.

Bu ters kampanyanın emperyalizm ile burjuvazinin ajanları tarafından kışkırtıldığını söylemek de fazla vesveseye kapılmak olur, denemez. Amerikan gizli istihbarat örgütlerinin çalışmaları konusunda son yıllarda yapılan açıklamalar, yayınlar bu örgütlerin nasıl çalıştıklarını, ne oyunlar döndürdüklerini ayrıntılarına kadar gün ışığına çıkardı. Geçen hafta yüksek tirajlı bir gazetede iki gün arka arkaya söz konusu edilen, Amerikan istihbaratına ilişkin yeni bir rapor, yaşadığımız olaylı günler ışığında daha bir anlamlı görünüyor. Bu raporda Amerikan gizli ajanlarının rejime "isyancı" grupların içine, hatta lider kadrolarına kadar sızdıkları ve şiddet kullanan veya kullanmayan eylemler tertipledikleri fütursuzca itiraf ediliyor.

Sosyalist oyları hedef alan ve burjuvazinin isteklerine uygun düşen ikinci oyun da CHP eliyle oynanmaya çalışılıyor. Burjuvazi topyekün “Sol”un oy almasına karşıdır. Kendi has partisi AP’nin çoğunluk partisi olabilmesini çok ister. Ama sol oylar tümüyle yok edilemiyorsa, o zaman hiç değilse CHP’ye gitsin, zinhar onun solundakilere değil, hele Türkiye İşçi Partisi’ne hiç değil! CHP’nin bu seçimlerde kullandığı, “ara rejim” tehlikesine ilişkin seçim taktiği, burjuvazi açısından tam yerine oturuyor.

Bu son günlerde “ara rejim” üzerinde çok duruluyor, burjuva partileri arasında özellikle CHP duruyor. Bu arada bir de “ara hükümet” deyiimi ortaya çıktı, ikisi arasındaki fark nitel olmaktan çok nicel bir fark. Her ikisinin de ortak özü anti-demokrasi baskısını yoğunlaştırmak, zaten kısıtlı demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamak, Amerikan istihbarat raporunun deyiimiyle, rejime “isyancı”ları susturmaktır.

Bu “ara yönetim” ya bir darbe ile iktidarı alıp iki meclisli parlamentoyu kaldırmak, partileri kapatmak gibi kökten değişiklikler yaparak legal ve illegal açık teröre dayanan faşist bir rejim, bir “ara rejim” oluşturur, daha sonraları kolu kanadı kesilip iyice kuşa benzetilmiş güdümlü bir “demokrasi”ye dönüştürülmek üzere.

Ya da, “ara rejim” değil, “ara hükümet” olur; “tarafsız” bir başbakan altında CHP’li ve AP’li bir koalisyon oluşturulur. “Güçlü devlet” için Anayasa ve yasalarda burjuvazinin ve diğer sağ güçlerin öngördükleri değişiklikler yapıldıktan ve seçim yasası en çok oy alan partinin hükümet olabilmesini sağlayacak biçimde değiştirildikten sonra genel seçimlere gidilir ve kazanan partiye iktidar devir edilir.

Şimdiki halde emperyalizmin, iş ortağı yerli burjuvazinin ve diğer sağ çevrelerin istediği çözüm “ara rejim” değil -veya henüz değil- bir “ara hükümet”ti gibi görünüyor. İnanılıyor ki, CHP ile AP, veya her ikisinden kopacak gruplar bir araya gelirse bir koalisyon hükümeti oluştururlarsa “işler yoluna girebilir”. Emperyalizm ile iş ortağı yerli büyük burjuvazi en sağ partilerin ortak iktidarını MC koalisyon hükümetlerinde denediler, kendi istedikleri gibi yürümediğini gördüler. Ardından CHP sosyal demokrasisini denediler, o da olmadı. ABD ile büyük burjuvazi zaten CHP ve sosyal demokrasi konusunda ikircikli idiler. Avrupa burjuvazisi gibi sosyal demokrasiyle uyumlaşmış ve onun kendi amaçları için kullanılabilir olduğunu tam anlamış değillerdi. Burjuvazi 1978 yılında, CHP iktidarında, rekor kârlar elde etmiş olsa da, bu iktidarın devletleştirme konusunda yaptığı bir iki utangaç girişim burjuvaziye öfkelenilmeye yetti. Hem burjuvazi için artık IMF ile, ABD ile anlaşmış olma yetmiyordu. Yabancı sermayeye kapıların kayıtsız şartsız tam açılmasını, Ortak Pazar’a (Avrupa Ekonomik Topluluğu’na) tam üye olunmasını, NATO yükümlülükleri, Amerikan üsleri ve ikili anlaşmalar konusunda ABD’nin isteklerinin olduğu gibi yerine getirilmesini istiyordu. Öte yandan, demokratik toplumsal muhalefeti zor kullanarak, zulüm ve baskıyla sindirmek, susturmak operasyonu büyük burjuvazinin de onayı ile tırmandırılarak sürdürülüyordu. Faşist terörün seçim döneminde daha da tırmandırıldı bir “ara hükümet” mi, yoksa bir “ara rejim” mi hazırlığıdır ve bu hazırlık istenilen sonucu verecek midir, pek yakında göreceğiz.

Bu arada CHP “ara rejim” olasılığını bir seçim taktiği olarak kullanmaya çalışıyor. 1977 genel seçimlerinde CHP, “ya terör, ya ben” sloganını seçim propagan-

dasının ekseni yapmıştı. CHP seçimleri kazanır, iktidara gelirse terör duracaktı, kazanamazsa sürecekti. Onun için MC'ye teröre karşı olan tüm oylar CHP'de toplanmalıydı. Şimdi de “ara rejim tehlikesi” üzerinde aynı mantıkla oynanmak isteniyor. “Özgürlükçü demokrasi tehlikededir, demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldıracak bir ara rejim getirilmek isteniliyor. Buna karşıysanız oylarınızı CHP'ye verin ki CHP iktidarı sürsün”. CHP'nin seçim mesajı budur.

1977 genel seçimleri öncesinde ve döneminde defalarca belirtmiştik. CHP kaygan bir eğik yüzey (sathı mail) üzerindedir; sağ yönde aşağı doğru kaymak eğilimindedir, onu kendi demokratik çizgisinde dahi ancak solundaki güçlü muhalefet, işçi sınıfı partisinin muhalefeti tutabilir. O zamandan bu yana gelişmeler bu yargımızı doğruladı.

Seçimler toplumdaki sınıfsal ve ilerici-gerici güç dengelerinin oylarda yansıdığı olgulardır. Bu seçimlerde oyların dağılışı işçi-emekçi kitlelerin, sol güçlerin burjuvaziden bağımsız gücünü, ağırlığını göstermelidir, işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisine, Türkiye İşçi Partisi'ne verilecek oylar bu gücü, bu ağırlığı gösterecektir. Türkiye İşçi Partisi'nin artan oyları faşizm için bir yenilgi, CHP için bir ihtar olacaktır.

Yürüyüş, Sayı 235, 8 Ekim 1979